

Betlehemi találkozó

Nem egyszer halljuk a híreket, hogy itt vagy ott, ez vagy az a szervezet világtalálkozót rendez, fontos kérdéseket vitatnak meg, vagy éppen csak olyanok találkoznak, akik szívesen látják egymást. A világ baptistái, sőt a világszerte szétszórásban élő magyar baptisták is találkoznak időnként egymással. Ünnepi percek ezek, és áldásokat továbbítanak minden résztvevő számára.

Több mint kétezer éve Betlehemben is volt egy emlékeztető találkozó, ahol világok találkoztak egymással. Az Ég és a föld találkozója volt az, ami egy csodálatos éjszakán történt Betlehemben. Az Isten és az ember találkozott a szegényes istállóban. Az Atya az ember és Isten közti fényévnyi távolságot győzte le, amikor leküldte fiát, Jézust, hogy mint a menny követe földre érkezésével megbékélést hozzon a tőle eltávolodott emberiség számára.

Egykor a távoli keletről bölcsek és mágusok indultak el, hogy a jövődöléseknek hitelt adva megkeressék a mennyből érkezőt és hódoljanak az újszülött jászla előtt. Ez a világokat átfogó találkozó a júdeai Betlehemben valósult meg. Szükség volt ehhez éppúgy az isteni akaratra, mint az ember vágyakozására. Az Isten elindult az ember felé, az ember, pedig az istenkeresés útjára lépett. Boldog találkozó volt ez, amelyet az Isten által küldött csillag vezetett. Sugarain át jelképesen belépett sötét világunkba a fény, és a kereső ember követve ezt a világosságot rátalálhatott az Istenre.

Karácsony mai üzenete elsősorban nem az ünnep idilli kedvessége (bár ezt nagyon szeretjük), a néhány napra vagy órára megszelídülő emberi indulatok megváltozása (bár ezért is sokan hálásak), nem az ünnepi hangulatok szárnyalása (bár ezért is sokat teszünk), hanem annak a megismételhetetlen ténye, hogy azon a csodálatos éjjelen találkozott az Ég a földdel. Ennek az áldott találkozásnak máig ható következménye, hogy üdvössége lehet mindazoknak, akik szívükbe fogadják az Atya küldöttét, az igaz Messiást, aki egyedüli felkentje az Atyának, és biztosítéka örökéletünknek. Ezt az első találkozót ünnepli meg minden esztendőben a keresztyén világ.

Kedves Olvasónk, azzal ünnepelhetsz ma valóságosan, ha lakozást vehet a te szívedben is Jézus, a Krisztus, aki az Isten Messiása.

Marosi Nagy Lajos

Betlehem

Haranghy Jenő grafikus és festőművész rajza 1940-ből

Karácsonyi párversek

*Emberré lett az Úr, szalmán kapott helyet,
Hogy széna-szalma én már soha ne legyek.*

*Alázat s gyermeki lélek mily szent dolog!
Kik látták az Urat elsőnek? Pásztorok.*

*Mért mondd, hogy a Nagy kicsinnyé nem lehet,
S a porszem képtelen felfogni az eget?*

*Nézd a Szűz Gyermekeit! S a szűk jászolt tekintsed:
Benne a föld s az ég és száz világ pihent meg.*

*Bizony a szíved is kicsi jászol, ha lenne,
Újra jönne az Úr s gyermekként megszületne.*

*Ha Krisztus százszor is születne Betlehemben,
Elvesznél, hogyha nem jönne el a szívedben.*

Angelus Silesius

Fordította: Csanád Béla

KARÁCSONYI AJÁNDÉKÖTLETEK

Az ellenségednek megbocsátás, az ellenfelednek türelem, a barátodnak szeretet, a partnerednek szívesség; mindenkinek jóindulat, minden gyermeknek egy jó példa, és végül magadnak tisztelet.

ÁLDÁST HOZÓ CSENDESSÉGBEN

Milyen hatással volt Zakariás és Erzsébet életére a hír, hogy fiúgyermekük fog születni? Mindenekelőtt fel kellett dolgozniuk, amit hallottak. Zakariás ezt a *hallgatásban*, Erzsébet az *elrejtettségben* tette. Azt olvassuk, hogy Erzsébet „elrejtőzött”, míg terhességét nem lehetett tovább rejtegetni környezete előtt – valószínűleg azért, hogy önmagát is, férjét is védelmezze a szóbeszéd elől.

Az utak, amelyeken Isten az övéit vezeti, gyakran érthetetlenek a világ számára – és olykor aggodalommal töltik meg a mi szívünket is!

Zakariás és Erzsébet közben készült a kisgyermek érkezésére – mind gyakorlatilag, mind a szívükben. Erzsébet dicsérte Istent azért, hogy elvette róluk az évtizedek óta rájuk nehezedő terhet, a gyermektelenség terhét, és amikor találkozott rokonával, Máriával, aki majd Isten Fiát hozza világra,

megtelt Szentlélekkel. Erzsébet a még meg sem született gyermekben felismerte Urát. Láttá, hogyan cselekedett Isten Mária életében, és tudott vele együtt örülni.

A Biblia beszél az elrejtett életről, a csendességről, olyan időkről és alkalmakról, amelyekre szükségünk van hitünk növekedéséhez és érlelődéséhez. Még maga Jézus is földön járta idején gyakran visszavonult a magányba és csendességbe, felkeresett egy olyan helyet, ahol egyedül időzhetett mennyei Atyjával.

Ragadjuk meg karácsony szent ünnepének lehetőségét, amikor egy picit mintha még az idő is megállna, hogy rácsodálkozzon Isten Fiának megtestesülésére! Sőt már az adventi előkészületek idején szánjunk naponta egy kis időt Arra, aki nek az érkezését ünnepeljük – és várjuk!

Ugyan mit ér a gyönyörűen feldíszított karácsonyfa, a csillogó gyertyafény, a szép karácsonyi énekek, a jászol, a pásztorok és a csillag, ha közben eleresztjük fülünk mellett Jézus hangját? Ő szívesen szól az elcsendesedett szívűkhöz!

Ford. Anikó Williams

Harangbongás

Azt mondják, a nagybörzsönyi barna kőtemplomban, melynek főpárkányán 19 bajszos kőarc szemléli egykedvűen a hegyes-völgyes vidéket, valamikor régen gyönyörű történeteket lehetett hallgatni a holdas téli éjszakákon.

Téli időben az emberek már korán behúzódtak a kisszobába, füstölögtek még kicsit a kémények, aztán hamar álomba szenderült a parázs is a szuszogó fahasábokkal. Amikor csillogva roppant a hó az éji vadászok puha mancsai alatt is, és idáig kúszott az éjben a Tátra havas csipkéiről a húsba metsző farkasének, aki csak tehette, a dombtető öreg templomában keresett menedéket. A templomtorony 16 üvegtelen ablakán jöttek is szép számmal a tollkabátkás szállóvendégek. Odahúzódtak a méhkas alakú harang tövébe (manapság ilyen talán csak Esztergomban látni), ráigazgatták vékony lábacskaikra a pehelydunnát, apró csőrüket a mellükre szorították, hogy ki se látszott a tollpíhékből, s aztán már fújhatott a szél, táncoltathatta kedve szerint a hókristályokat akár a 16 üvegtelen ablakon keresztül is, legfeljebb szorosabban bújtak egymáshoz, no meg az öreg haranghoz is. Mert ez a harang sejtelmesen tudott búgni. Mi csak valami tompa zengést hallanánk, de a kismadarak pontosan értették a szavát. Régi időkről mesélt. Azt mondják, sok évszáz-

Kurdi István rajza

adot megélt már, öregebb volt a templom valamennyi bajszos kőarcánál is.

„...Olyankor mindenki emlékezik és ünnepel. Az emberek jönnek, ha hívom őket. Előveszik a legszebb ruhájukat. Kabát van rajtuk, de azért kilátszik alóla. Egész családok ülnek a padokban, nem csak az öregebbek. Az em-

berek érdekesek, szépek, de ti ne őket figyeljétek! A templom évszázados kőfalai egy kicsit megmelegszenek, ha nagy is a tél. Gyertyák olvadoznak az oltár melletti fenyőfákon, fehér viaszuk a feketére festett gyertyatartókról is a kőpadlóra csöppen. Fényük árnyékokkal játszik a falrepedésekben. De ti ne azoktól féljétek! Szebben ragyognak az égen a csillagok, és ha háború van is, mindenhol béke telepszik a sötét erdők havas üstökére. De ti ne oda kívánczozatok! Ti csak a Gyermeket figyeljétek, a Fiút féljétek, közelségébe meneküljétek!...” Azt mondják, ahogy így zsongott-bongott a harang, a kismadarak szíve megnyugodott minden aggodalomtól. Tudták, Kiról beszél a harangbúgás, emlékeztek még keze érintésére, daluk egész évben őt dicsérte, s életüket neki köszönték. Azt mondják, ezért szerették annyira ezt a harangot, mert szépen tudott beszélni a Fiúról.

Egy napon a harangnak nyoma vészett. Azt mondják, a madarak vitték magukkal az égbe. Mások szerint elvitték messze földre a háborúba. Azt is mondják, hogy a nagybörzsönyi kőtemplomnak sose volt harangja. De ti ne rájuk figyeljétek!

Ti csak a Gyermeket várjátok! Ha a Fiút félítetek, nála menedéket találtok...

Szommer Hajnalka

Egy rózsa zsenge szára

(Ó-német karácsonyi dal)

*Egy Rózsa zsenge szára
hajtott ki Jessze vén
törzsén, s egy éjszakára
virág nyílt vesszején:
piciny kelyhére nagy
csönddel borult az éjféli
s a metsző téli fagy.*

*Kit Ézsaiás jelentett,
kit hirdet énekiünk,
a kis bimbót, a szentet
egy Szűz szülé nekünk.
Az Úr ősterve vált
valóra, hogy a Kisded
éjfélnélkor földre szállt.*

*Ó, égi rózsa bokra,
kegyes Szűz Máriánk!
A szent szülőknokra
kérünk, tekints le ránk:
segíts, hogy lenne szép
sarjad számára szívünk.
ékes virágcserep!*

Ismeretlen szerző

Fordította: Dsida Jenő

Az ének katolikus eredetű, a középkorból származik, még a reformáció előtti időkből. A jeles erdélyi költő, Dsida Jenő műfordításában kevésbé ismert a szöveg, ezért irodalmi értéként és nem teológiai újításként közlöm. (A szerk.)

ÖRÖMHÍRT HIRDETEK!

Csodálatos ígélet csendül fel a betlehemi éjszakában az angyal ajkáról: az egész nép örülni fog. És szárnyal az üzenet, bejár bérceket, rónát, nagyvilágot: *Ne féljete! Örömhírt hirdetek!*

Az azóta eltelt csaknem két évezred alatt a küldöttek angyalgyülekezete sokasodik, erőt nyer, küldetést kap, és megy, és hirdeti, hiszi, és átadja hitét másoknak is: itt a szabadító, a Szabadító, a Messiás! De jó is lenne egy örömhír ma Magyarországnak – az egész népnek. Kellene ez az egész világnak – minden embernek.

De, hát itt van a jó hír. Karácsonykor halljuk, hisszük, és továbbvisszük!

Nekünk mondta az Úr: *Ne félj! Neveden szólítottalak! Enyém vagy.* Hányféle sorsú ember várja a jó hírt 2007 karácsonyán is. Az emberek ma is szomorkodnak. Kilátástalan az életük. Reménytelen a sorsuk. Várnak egy jó hírt, egy járható irányt, a boldogságot. Sokan nyugtalanságban élnek. Félelmek között tengetik napjaikat, és nem találnak békességet, pedig áhítják azt. Szegények, nincstelenek, börtönben lévők, fölborult egzisztenciák, deviáns emberek – sóhajtoznak egyensúly után. Betegek. Gyógyulók, és gyógyíthatatlanok, műtetre várók, és az elhalasztott műtétek megszenvedői. Az angyalszó átszakítja a sötét ködöt, és ajkunkon keresztül, mint a száguldó szuperexpressz járja be a földet, minden népet: *Ne féljete! Örömhírt hirdetek!* Az egész nép öröme lesz. Bárcsak bejárná ez az örömhír személyes életünket is szabadító, gyógyító hatalommal. Meggyógyítaná a szomorkodókat, a reménytelenségben élőket, a nyugtalanokat, a félelmes szívűeket. Szabadítaná a rabokat, gyógyítaná a betegeket, örömszirmokat bontana előttünk, és bennünk.

Legyen gyülekezetünkben, családjunkban igazi karácsony!

Mészáros Kornél
lelkipásztor

Tiszta forrás

Abban az időben Isten elküldte Gábor angyalt Galilea Názáret nevű városába egy szűzhöz, aki jegyese volt egy férfinak, a Dávid házából való Józsefnek. A szűz neve Mária volt. Az angyal belépett hozzá, és így szólt: „Üdvözlégy, kegyelemmel teljes! Az Úr veled van! Áldottabb vagy te minden asszonynál!” ... „Ne félj, Mária, hisz kegyelmet találtál Istennél! Mert íme, gyermeket fogansz méhedben, és fiút szülsz, s Jézusnak fogod őt nevezni! Nagy lesz ő: a Magasságbeli Fiának fogják hívni. Az Úristen neki adja atyjának, Dávidnak trónját. Uralkodni fog Jákob házában mindörökké, és uralmának soha nem lesz vége!” ... Erre Mária így szólt: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem szavaid szerint!” (Lk 1,26–38)

A természetben szívesen kiránduló emberek kedvelt célpontjai a források. Általában lakott településektől távolabb, erdők mélyén vagy hegyekben találhatók folyóink forrásai. A természetjáró ember tudja, hogy az érintetlen környezetben a forrás vize mindig tiszta. Nem csupán tisztított, amilyen sokszor a vízvezeték hálózaton keresztül érkező víz, hanem természetesen tiszta. Egy-egy folyó vizét a forrástól távolabb beszennyezhetik börgyárak, aranybányák vagy más ipari létesítmények szennyével, mint például a Rába vagy a Tisza esetében, de a forrásnál mindig kristálytiszt a víz. Az lenne kíváncsi, hogy a víz a forrástól egészen a tengerig tiszta is maradjon. Sajnos ez sok esetben csak a forrásnál és annak közelében biztosított.

Mária, Jézus édesanyja, élete végéig megőrizte tisztaságát. Elsősorban nem emberi akaratának vagy erejének, hanem Isten kegyelmének volt köszönhető, hogy fogantatásának pillanatában tökéletesen tisztán kezdődött az ő emberi élete, de Mária akarata és ereje is kellett ahhoz, hogy egész élete folyamán megőrizze tisztaságát.

A természetben úgy jutunk el a forrásokhoz, hogy keresésük közben minduntalan arra vagyunk kíváncsiak, hogy honnan jön a folyó vize. A forráshoz érkezvén viszont kénytelenek vagyunk megállni, nem juthatunk tovább, nem hatolhatunk be a föld mélyébe, ahonnan a víz ered. Ezért hát minden forrás titok. Mária bűn nélkül történt fogantatása éppen így titok előttünk. Isten titka, amelyet a bűnnel naponta küzdő ember nehezen ért meg. Karácsony titka hitünk titka is, amelyre mindig azzal a vágyakozással gondolunk, hogy erőt merítsük belőle a bűn elleni küzdelmünkben.

LEGSZEBB ÜNNEPÜNK A KARÁCSONY

Olvasóink ünnepi csokra

Testvéreinket kérdeztük, miként vélekednek a karácsonyról, hogyan készülnek az ünnepre, mit jelent számukra a szenteste áhítata?

Készülök, hogy készíthessem Isten. Szeretném az első karácsony örömét tükrözni. Ilyen kisugárzás csak Isten által lehetséges, mint ahogy karácsonyi ajándéka is mindenek felett való. Megváltó született; és aki hisz Őbenne, örökölete van. A szenteste áhítata az igazi öröm nyitánya. Ha hitem áhítatba merül – erő, biztonság számomra. Olyan, mintha a jövőm a mában teljesülne. A felmerülő kérdésekre Isten szeretete a válasz. Befogadni az Egyszülöttet személyes öröm; másokkal megosztva áradó öröm.

Frittmann László

Hogyan készülök? Időben megveszem a karácsonyi lapokat, lehetőleg igeverseseket, megírom és feladásra előkészítem. Az ajándékok vásárlását időben elkezdtem. A kötést, horgolást, sütést karácsonyi énekek hallgatása közben végzem, így sokkal hangulatosabb. Alkalmam adódik arra is, hogy a készülődéskor többet gondoljak azokra, akiket az Úr rám bízott, értük egy-egy imát elmondjak. Szeretném, ha karácsony áldott ünnep lenne, és mindannyiunk szívében az Úr Jézus szállást találna!

Lórikné Győri Ildikó

A karácsony számomra mindig nagyon különleges ünnep volt. Krisztus megszületése kicsi korom óta fontos a családomnak. Gyermekkoromban mindig jártunk a dédszülőkhöz, nagyszülőkhöz szenteste, és énekeltünk, beszélgettünk. Együtt örvendeztünk. Meghitt és istenközi élmények voltak. Mostanában még jobban szeretem a karácsonyt. Már előtte jó pár héttel készülök, mind lélekben, mind, pedig meglepetésekkel. Ünneplőbe öltöztetem a szívemet, a lelkeimet. A legjobban annak örülök, hogy van családom, és együtt lehetek velük. Hálát adunk az eltelt évekért, hogy mindeddig megőrzött minket Isten. Az idei karácsony még jelentősebb lesz számomra, mert nem csak Krisztus megszületését ünnepeljük majd, hanem az én „újrászületésem” is, amely által egy új esélyt kaptam az életre. Dicsőség Neki az életemért!

Vári Boglárka

Feleségemmel együtt különleges örömmel készülünk az idei karácsonyra, mivel ebben az évben nem csak a Megváltó születését ünnepeljük, hanem a családukba, Kornéliáékhoz érkező kis új jövevényt is köszönhetjük. Nekem a karácsonyi igék elolvasása és a sok szép karácsonyi ének eléneklése jelenti a meghitt, áhítatos estét. Ezt jó szokás szerint az idei szentestén is szeretnénk tenni gyermekeink és unokáink körében.

Tóth István

Karácsony reggelén édesanyám szép énekére ébredtem mindig, aki nem kisbaba Jézusról, hanem az üdvözítő Jézusról tanított.

„Virág nyílt ki az égboltján, Betlehem virág,
melyet régen e nagyvilág óhajtott, kívánt.
El is jött Ő, el is ment Ő vissza, mennyebe,
Hogy tenéked és énnékem helyet készítsen.”

Felnőttként mi is várjuk az Úr Jézust, tudva, hogy a kisgyermek a jel, az üzenet, pedig ez: „Ne féljete! Üdvözítő született néktek!” Erről teszünk bizonyosságot üdvözlőlapon, levélben vagy szóban, és adventi készülődésünk közben lelkünk mélyén csendben elindulunk Hozzá, mint a pásztorok, hódolattal, hálával, ajándékkal. Békességünk, örömünk forrása az, hogy Ő a testé lett Ige, aki megtartónk, szabadítónk lett. Mindezeket a szívünkben forgatva, karácsonyi áhítattal, énekekkel, imával bárhol is vagyunk Betlehembe érkezünk el.

Gulyás Ernőné Nóv Anna

A mi családukban nagy ünnep a 6 éves nagyobb lányom születésnapja. Karácsony közeledtével együtt díszítjük fel a házat, finomakat sütünk, örülünk egymásnak élvezve a készülődés és együttléti minden örömét. Hiszen a legnagyobb ünnep közeledik: Jézus születésnapja. Az ünnepi vacsora szeretetünk ajándéka szüleinknek, testvéreinknek. Nagy gonddal, izgatottan készítjük. A szenteste áhítata számomra a „Csendes éj, szentséges éj” kezdetű énekben fogalmazódik meg: „mindenek nyugta mély.” Szeretem élvezni ezt a nyugalmat, a csendet, a békességet, Isten szeretetét.

Vincze Tímea

(Miklós Katika lánya és unokái)

Igen nagy öröm számomra a karácsony! December 24-én a koraesti órákban négy generáció jön össze nálunk, hogy együtt ünnepeljük az Úr Jézus születésnapját. Előkeressük a család karácsonyi énekfűzetét, majd alkalmi kórusra alakulva, fuvola – és zongorakísérettel énekeljük a szebbnél-szebb énekeket. A vidám hangulatú éneklés után elérkezik a csendesség pillanata, amikor Bibliánkat megnyitva megelevenedik előttünk a karácsonyi történet. Majd a legnagyobb ajándékért, Jézus Krisztusért adunk hálát és megköszönjük, hogy szeretetben, békességben ünnepelhet a család apraja-nagyja.

Beharka Pálné

Évek óta bánt, hogy nem tudok méltóképpen készülődni az ünnepre. A mai felgyorsult életem pó ünnepre nőtőn hat adventiünkre. A nagy rohanásban sóvárogva nézem az esténként felgyúló fényeket az ablakokban. Ám az adventi igék az én szívemben is muzsikálnak. A karácsonyi jókívánságokat is csak hellyel-közzel tudom időben elküldeni, szerencse, hogy manapság az e-mail egy olyan hasznos eszköz, amivel gyorsan és színesen pótolható a szívünk mélyén meghűződő őszinte jókívánság. A szenteste számomra örömteli alkalom, megszabadulva a mindennapok gondjától egyedül az Érkezőre figyelhetek. Valamikor édesanyám díszítette nagy gonddal a karácsonyfát. Később én, a gyermekeimnek, ma pedig ők, illetve már csak Norbert, aki jó ízléssel végzi a dekorálást. Otthonunk ilyenkor zeng a szebbnél-szebb karácsonyi dallamoktól. Délután 4 órakor már sötétedik, ez az év leghosszabb, de egyben legbékésebb éjszakája.

Szobánkat friss fenyőillat tölti be, a konyha felől a bejgli finom illata terjeng, a szívemet, pedig különös melegség járja át. Az ajándékok egyre csak sorakoznak a fa alatt. Ének, áhítat, Lukács evangélista veretes szövege a 2. részből, no meg a „Csendes éj” elévülhetetlenül szívbe ható dallama oda-vezetnek a Krisztus jászlához. A legintimebb pillanatok, amikor egyenként szívből imádkozunk. Hálát adunk a megtartásért, a megszületett Úr Jézusért és név szerint családtagjainkért, gyülekezetünkért. Egy-egy szeretetteljes szülői, hitvesi gyermeki ölelés zárja az áhítatot. Az ajándékokat egyenként bontjuk ki, mindenki figyeli a másik örömet, mert adni és kapni egyaránt jó dolog, hisz ez történt 2000 éve Betlehemben is, amikor az Atya megajándékozott mindnyájunkat az ő Fiával, a Megtartó Úr Jézussal.

Marosi Nagy Lajos

Gyermekkorom óta különös várakozás előzi meg az egyik legszebb ünnepünket, karácsonyt. Az ünnepre való készülődés közben a szívemben is egyre több fény gyúl. A szenteste áhítatában, amikor a Megváltó csodálatos érkezése felett örvendezhetünk, szeretet, békesség tölthet be bennünket, melyet Ő hozott nekünk. Az a vágyam, hogy ezt az ajándékot családjunkban és a gyülekezetben én is továbbadhasam. Korán igyekszem elkezdni háziasszonyi teendőimet, hogy az ünnep fényét, lényegét ne tompítsa el a fáradtság, kimerültség.

Mészárosné Klement Erika

Hogyan készülök karácsonyra? Örömmel várom az ünnepet, mert a mennyei Atya szeretetére emlékezek, mellyel “úgy szerette ezt a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta” érte, benne értem is. Karácsony a szeretet, az öröm és a békesség ünnepe. Ezt szeretném én is szerettem felé kifejezni. Az ajándékokat jó előre megvásárolom. Nem hagyom az utolsó napokra. Ajándékaimmal főleg a kicsiny unokáknak szereznek örömet. Nagyon jó látni gyermekeim, unokáim örömet, érezni szeretetüket. Karácsonyra készülve kitakarítom, feldíszítem a lakást. Fontos a lelki házam kitakarítása is, hogy Isten szeretete, békéje lakja szívemet, így tudjam végezni minden feladatomat. Ha kedves vendég érkezik hozzánk, fogadására nagy előkészületeket teszek a családi otthonban. Takarítok, sütök, főzök. Amikor már közel van érkezésének ideje, alig várom, hogy ajtót nyissak neki. Az Úr Jézus számomra minden kedves vendégnél fontosabb. Születésével a „Szeretet” született meg, jött le a földre. Szenteste jó érezni ezt a szeretetet, abban is, ahogy körülvesznek gyermekeim, unokáim, de megérint Isten szeretete és gondoskodása is. Azt kívánom, érezzük és lássunk meg ezen a karácsonyon, hogy jó hozzánk az Úr!

Miklós Istvánné

Mit jelent nekem a karácsony? Kiskoromban, mialatt az angyal meghozta a fát, apukámmal és a hugommal a hidegben körbejártuk a környező utcákat, megnéztük, hogy más otthonokba megjött-e már a karácsony. Ezalatt anyukám rejtélyesen otthon maradt. Akkor elsősorban ez az élmény volt erős, de azóta egyre többször és más tartalommal jut eszembe. Ez az az alkalom, amikor otthon mindent együtt csinálunk, együtt díszítjük a fát, készítjük az ételt, és közben beszélgetünk, nevetgélünk, együtt érezzük jól magunkat.

Máskor a világ gondjaival vagyunk elfoglalva, a tévét nézzük, az internetre tapadunk, engedünk a világi csábításoknak, de ez a nap és benne a rákészülés oázis számomra, rendkívüli a szürke hétköznapiak között.

Antal Áron

A szentestét és a karácsonyt a legszebb ünnepnek tartom, mert ezeken a napokon a szeretet különösen fontossá válik nem csak a hívők, hanem az egész világ számára. Mióta anya vagyok azt is átélem, milyen lehetett a viszony anya (Mária) és fia, valamint az Atya és Jézus Krisztus között, ami még értékesebbé teszi szememben a szentestét. Ám a téli, hideg napokon Isten még erőteljesebben fordítja gondolataimat a hajléktalanok felé, mint az év többi napján, hiszen míg én melegben és szerető, családi körben tölthetem az időt, addig mások a fagyokban élhetik át a magány érzését. Imádkozó és hálaadó szívvel, lélekkel készülök karácsonyra, valamint minden napra, amit ajándékba kaphatok az Úrtól!

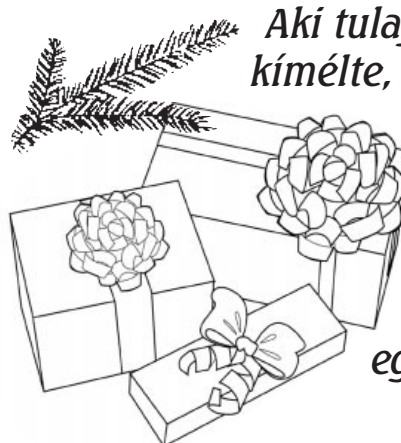
Nagyné Albert Nóra

Hogyan is készülök karácsonyra? Várom a havat, forró teát iszogatok a fotelban a radiátor mellett, és esténként gyertyát gyújtok, narancsillatot párologtatok. Nem hajszolom túl magam, szeretnék örülni és szeretni. Inkább vidámság és csak egyféle süti, mint nagy trakta morcos asszonynál... Megállapítom, hogy nincs pénzünk, így idén végre nyugodtan adhatunk saját készítésű ill. apró, személyes ajándékokat egymásnak. Ezután lányaimmal beszerzünk festékeket, papírokat, gyöngyöket és egyebeket, majd lelkes barkácsolásba fogunk. Időt szánok arra is, kinek mit írjak az ígékártyára. Ha mégis vásárolni indulok, imádkozom, hogy az ajándékozás öröme járjon át, ne pedig a birtokolni vágyás. Tavaly sikerült...

Bánné Szabó Anikó

Hogyan készülök karácsonyra? Az adventi időszak segít, hogy lélekben felkészüljek. Mivel idén ez az időszak sajnos egybeesik egy sűrű vizsgaidőszakkal, ezért a tanulás mellett kevés időm marad, hogy egyéb dolgokban (pl. sütés-főzés) részt vegyek. Szenteste az egész család összegyűlik közös vacsorára. Ilyenkor hálát adok a jó Istennek, hogy egész évben gondoskodott rólunk, megőrizt minket és hogy együtt ünnepelhetjük a Krisztus földre jövetelét.

Torgyik Edit

**Aki tulajdon Fiát nem
kímélte, hanem mind-
nyájunkért
odaadta,
hogyne
ajándékozna
nekünk vele
együtt mindent?**

Róm 8,32

Angyalka

Feketén készülődött a karácsony. Reggel óta szünet nélkül csorgott az eső, s a kisváros csatakos utcáin hideg köd tapadt a házfalakhoz. Az emberek föltúrt gallérral, morcosan siettek, s ázott, ócska ruháikban még soványabbaknak és éhesebbeknek látszottak, mint máskor. A rendőrség épületében rosszkedvű homály uralkodott. A főnök indulatosan csapkodta az ajtókat egész nap, s az írnok behúzott nyakkal hajolt az asztala fölé, csak lopva mert néha a falióra pislogni. Iszonyú lassan mászott az idő.

Öt perccel négy előtt a főnök kilépett a belső irodából. Kabát volt rajta és kalap.

– Kimegyek levegőzni, Krájinik – mordult rá az írnohra. – ha ötig nem jövök vissza, hazamehet. Jelentés?

A sovány írnok buzgó igyekezettel szökött fel székéről.

– Semmi fontos főnök úr. Az öreg Garami két hete nem jelentkezett...

A hatalmas rendőrfőnök hangja úgy csattant a nyaka közé, mint a mennydörgés.

– És ezt csak most jelenti? Behozatni a vén bitangot! Büntetőcellába vele! Tán azt hiszi a vén semmirevaló, hogy amiért törvényszéki bíró volt annak idején, most nem kell engedelmessédjék a törvénynek? Majd megtaníttuk! Ahelyett, hogy hálás lenne, amiért kiengedték a munkatáborból, s megúszta annyival, hogy hetenként egyszer jelentkeznie kell! Most már az is sok neki! Mihelyt bejön a járőr, küldje ki utána! Érti?

– Igenis – hebegte az írnok, s a főnök haragtól fűjtatva kidübörgött az irodából. Az ajtót döngve csapta be maga után. Kint esett az eső. A hatalmas úr föltúrta kabátján a gallért, s lassú léptekkel megindult az utcán. A ködszagú, nyirkos levegő jólesett, s ahogy zsebre dugott kezekkel, maga elé bámulva haladt, megpróbált nem gondolni semmire. Arra sem, hogy karácsony van. A múltra sem. Semmire. De a lépétei súlyosak voltak, s vállait valami nyomta láthatatlanul.

Ázott kis olcsó ruhában sovány leányka haladt előtte az utcán, vállán karácsonyfát cipelt. Alig lehetett több tíz esztendősnél. Nagy volt számára a fenyő, s nehéz, alig vonszolta magát alatta. Harisnyátlan, vörösré fázott lábán, nagy elnyújt munkásbakancsot viselt. Időnként megállt, letette a fát, és kékre fagyott kezeit szájához emelte. A rendőrfőnök lassan utolérte, és megállt mellette.

– Kinek viszed azt a fát? – kérdezte haragosan.

A leányka ijedt szemekkel nézett föl reá. Szemei kékek voltak és nagyok.

– Haza, nagyapóhoz rebegte félénken. – Nagyapó beteg. A temető szélén vágtam. Nem szabad?

– Miért ne lenne szabad... – morogta a főnök bosszúsan.

Valami furcsa, megmagyarázhatatlan érzés fogta el, ahogy azokba a kék szemekbe nézett.

– Hol laktok?

– A Rigó utcában.

A hatalmas ember körülnézett. Üres volt az utca, és félig már sötét. Hirtelen lehajolt és megmarkolta a fát.

– Majd én viszem – dünnyögte valami furcsa szégyenkezéssel a hangjában – nehéz neked.

A kislány ámulva nézett föl reá, a szeme ragyogott.

– Milyen jó ember maga!

– Gyere! – morogta a főnök, és megindult a Rigó utca felé, vállán a fenyővel.

Szó nem esett közöttük egész úton. Egy ház előtt a leányka megállt.

– Itt lakunk – mondta – hátul...

– A főnök is megállt, és a fenyőt letette maga mellé a falnak támasztva.

Szótlanul nézték egymást egy pillanatig.

– Köszönöm, hogy olyan jó volt... – kezdte a leányka bizonytalanul, de a rendőrfőnök legyintett. Szinte gorombán mondta:

– Ne köszönj semmit. Csak emlékeztetted valakire, ennyi az egész. Nekem is volt egyszer egy kislányom, olyan, mint te...

A goromba hang furcsán ellágyult, s a leányka csodálkozva nézett föl a nagy erős emberre.

– Hol van most?

– Meghalt.

Csönd volt a szó után, mély és sötét csönd, csak az esőt lehetett hallani, ahogy alácsorgott a háztetőről.

– Akkor az égben van – szólalt meg a kislány tárgyilagosan. – Ott van az én apukám is, meg anyukám is. Biztosan együtt vannak ott most, és az ő kislányuk, a maga kislánya ott fönt... Nem jön be? – kérdezte hirtelen, – nagyapó örvendene, s én is... Segíthetne nekem földíszíteni a karácsonyfát... Aztán énekelnék egy kicsit, ahogy karácsonykor szokás...

A nagydarab ember lehajtotta a fejét, és egy pillanatra félrefordult. Mintha egy könnycseppet törölt volna ki a szeméből. Aztán lehajolt a fenyőfáért.

– Gyerünk hát! – mondta, és a hangja furcsa volt, mély és halk, és egészen más, mint azelőtt...

A leányka kinyitotta a kaput, és előrement. Megkerülték a házat.

– Még azt sem tudom, hogy mi a neved – szólalt meg a rendőrfőnök, mikor a hátsó ajtóhoz értek.

– Angyalka – felelte a kislány, és kezét rátette a kopott kilincsre. – Így szólítanak az emberek. Egyébként Rozi a nevem, csúnya név, ugye? Legyünk csöndesen, hátha nagyapó alszik...

Óvatosan kinyitotta az ajtót és belesett. – Jöjjön! – sutogta halkan. Aztán elakadt a szava és egy pillanatig döbbenve nézett. – Valami baj van? Beteg talán? A rendőrfőnök halálos sápadt volt, és reszketett. S a szemei... a szemei olyanok voltak, mint aki kísértetet lát.

– Beteg? – ismételte meg a leányka ijedten a kérdést. A rendőrfőnök megrázta a fejét, és szótlanul belépett a nyitott ajtón, vállán a karácsonyfával.

A szegényesen berendezett szűk kis szobában egy árva villanykörte égett, fénye hideg volt és kietlen. A szoba sarkában ócska vaságyon, fehér hajú, sovány öregember aludt a falnak fordulva. A főnök odatámasztotta a fenyőfát a fal mellé.

– Nincs tűzrevalótok, – kérdezte dörmögve, és állával a sarokban álló pléhkályha felé bökött.

A leányka betette az ajtót.

– Van egy kevés, de takarékoskodni kell vele – súgta. A szekrény alól előhúzott egy fából készült karácsonyfatalpat, és az asztalra tette.

– Ide tesszük a karácsonyfát, jó?

A főnök föltette a fenyőfát a talpra. A leányka kinyitotta a szekrényt, és elővett egy papírdobozt.

– Amíg nagyapó alszik, földíszítjuk a fát – súgta és odatette a dobozt az asztalra. Használt karácsonyfadísz volt benne. A szekrényajtó nyikorgására az öregember ott az ágyon megmozdult, köhögni kezdett, majd nehézkesen átfordult a másik oldalára. Szemei lassan megnyíltak és keresve tapogatták végig a szobát. Aztán megakadtak a rendőrfőnőkön és nem mozdultak többet.

Nagyapó – újságolta a kislány lelkendezve – ez a jó bácsi segített nekem hazahozni a fát! Nagyon jó bácsi, nagyapó, neki is van egy leánykája fönt az égen, ahol anyuék vannak, és én behívtam, hogy legyen velünk karácsony estéjén... Ugye jól tettem nagyapó?

– Jól tetted, Angyalka – felelte az öregember halkán, anélkül, hogy levette volna szemét a rendőrfőnök arcáról.

– Tessék leülni rendőrfőnök úr...

Köhögés rázta meg, görcsös, csúnya köhögés. A rendőrfőnök néhány pillanatig dőbbsen nézte hamuszürke arccal. Aztán lassan odament az ágyhoz.

– Nem tudtuk, hogy beteg, Garami úr – mondta halkán. – Hívatott orvost?

A volt törvényszéki bíró megrázta a fejét a gyűrött párnákon. – Kár nekem az orvos – hörögte – tudom én azt. Az idő eltelt fölöttem.

Mindannyiunk fölött eltelik egyszer. Ebben az egyben nincs különbség közöttünk...

A köhögés miatt alig lehetett megérteni a szavait. A rendőrfőnök lassan leült az ágy melletti székre és arcát a tenyereibe hajtotta. Csönd volt, csak a beteg ziháló hörgése hallatszott, s az ezüstpapír-láncocskák halk nesze, ahogy a kislány ott az asztal mellett egymás után aggatta őket a karácsonyfára.

– Három gyertyavégem is van még! – szólalt meg boldog, csilingelő hangon, mikor befejezte a díszítést. – Csak átszaladok Sánta nénihez gyufáért, s aztán boldog karácsony lesz, és énekelünk!

Alig csukódott be az ajtó, a beteg megszólalt megint. Rekedten, akadozva:

– Meghalni... nem rossz... az olyannak, mint én vagyok... csak... azt tudnám... Angyalkával mi lesz? Mi lehet belőle a maguk világában... rendőrfőnök úr? ...Az Angyalkákból?...

A rendőrfőnök néhány percig hallgatott. Amikor megszólalt a hangja komoly volt és szelíd: – Nekem is volt

egy leánykám – mondta. Angyalkának hívtuk őt is. Ekkora volt éppen, amikor... amikor meghalt. A háború vitte el...

– Sok mindent elvitt a háború – felelte a beteg.

– A családomat – mondta a főnök, és a hangja keserű volt.

– Az enyémet is... csak ő maradt. Angyalka. Kinek maradt? – tette hozzá a kérdést zihálva – nekem, aki elmegyek?...

Aztán csönd volt a két magányos ember körül a szobában. Az emlékek árnyéka ránehezedett a csöndre, sötét, fekete, vérbe fagyott árnyékok, s az asztal közepén álló árva kis karácsonyfán didergett az ócska ezüstdísz. Könnyű, futó léptek hallatszottak kint, s a rendőrfőnök hirtelen fölkapta a fejét.

– Miatta ne aggódjon, Garami úr – mondta sebesen, s a hangja rekedt volt és fojtott.

– Angyalka az én leányom lesz, örökbe fogadom...

Az ajtó megnyílt.

Itt a gyufa! – csilingelte örömtől lelkesen a kislány. – Most meggyújtom a gyertyákat, nézzék!

A csöndben hallani lehetett a gyufa sercegését. Az öregember feje lassan megmozdult, s egy kép felé fordult a falon. Katonatisztet ábrázolt a kép. Ez volt az apja – motyogta halkán. – A rendőrfőnök ránézett a képre, aztán lehajtotta a fejét. – Magának ellensége volt... – suttogta a beteg lázas szája.

A három kis gyertyacsonk apró, sárga lánggal égett a karácsonyfán. Félénk, szomorú kis lángok voltak, de égtek mégis.

– Most énekeljünk! – szólalt meg a kislány a karácsonyfa mellett. A rendőrfőnök fölállt.

– Kezdd el, Angyalka! – mondta szelíden.

Mikor a rendőrfőnök durván berúgta a Garami-lakás ajtaját, dőbbsenve torpant meg a küszöbön. A hatalmas és félelmetes rendőrfőnök ott állt összetett kezekkel egy olcsó kis karácsonyfa előtt, mellette egy vézna, csillogó szemű leányka, és együtt énekelték a karácsonyi dalt. Az ének elakadt, a leányka szeme nagyra nyílt, ijedtre, az egyenruhák gombjai hidegen csillogtak.

– Tegyétek be az ajtót! – mordult rá a rendőrfőnök az őrjáratra. – Nem látjátok, hogy karácsony van? – Aztán intett. – Énekeljetek!

Ezüstös tiszta csengéssel emelkedett föl Angyalka hangja a fűtetlen, szegényes szobából, föl, föl a magasságos ég felé, s néhány pillanatig egyedül szálldosott, mint egy árva, Istenhez menekülő galamb. De aztán lassan, tompán, mintha mély és sötét pincéből jött volna, követni kezdte énekét a férfiak dörmögő hangja is, s a dal hömpölygött, áradt, nőtt, emelkedett, míg végül is egyetlen hatalmas zsoldtárrá forrva betöltötte a szobát s az egész sötét, hideg világot. S a három kis pislákoló gyertyavég fénye szelíden csillant meg a marcona férfiak megkönnyesedő szemeiben.

A beteg vénember ott hátul az ágyban lehunyta a szemeit.

Valami mégis megmaradt – suttogta halkán –, az emberi szív. Köszönöm, Isten...

Wass Albert

**Ó jöjj, ó jöjj el, Bölcsesség,
ó Egyszülött, kit ád az ég,
te gyöngédség és őserő:
amit tudnunk kell, tárd elő!
Eljő, eljő Emmánuel,
Hogy üdvözüljön Izrael!**

A Messiás

A „Messiás” szó azt jelenti, a „felkent”. Így hívták a megígért Szabadítót, aki egy nap majd eljön Izrael népéhez, mint Megszabadító és Megváltó, prófétának „felkenve”, mint pap és egyenesen Istentől küldött király. Egyesek persze még mindig a jövőtől várják ennek az ótestamentumi ígéretnek a beteljesedését, hogy eljőjön a „Messiás”, aki a választott nép, Izrael vezetésével megalapítja a világon a béke és az igazság királyságát.

Volt azonban a zsidó hívőknek egy csoportja, akik meg voltak győződve, hogy a Názáreti Jézus volt a megígért Messiás. Ők lettek később a keresztyénség megalapítói. A „Krisztus” név nem más, mint a „Messiás” görög megfelelője, tehát a Jézus Krisztus név valójában azt jelenti, „Jézus a Messiás”, vagy „Jézus, a felkent”. Ezt az igazságot olyan meggyőződéssel és erővel hirdették, hogy nem csak sok zsidó, de nagy számú pogány is hitt Jézusban, úgy, mint Krisztusban, és úgy is, mint az Úrban és minden ember megváltójában.

Dávid király azt az ígéretet kapta, hogy leszármazottjainak egyike lesz a Messiás. A Messiás lesz majd az örökkévaló király, akiről Isten azt jelentette ki: „megerősítem királyi trónját örökre” (2Sám 7,13). Ézsaiás azt mondta, „Vesszősál hajt ki Isai (Dávid apja) törzsökéről, hajtás sarjad gyökereiről.” (Ézs 11,1). Ez a név is a Messiást jelöli, és azt mutatja, hogy ő még azután is megjelenhet, hogy Isai családfája kihalt, ugyanis a hajtás kinőhet a gyökerekből. Egyértelmű, hogy az utolsó ember, akit ebből a leszármazási ágból eredeztetnek, ő a Messiás! Mindez csakis Jézusra igaz. Földi édesapja, József, Dávid királyi családjából származott, és jogot formálhatott a trónra (Mt 1,1–16). Édesanyja, Mária, szintén Dávid leszármazottja volt. A prófécia százait sorolhatnánk, melyek beteljesedtek Jézus Krisztussal: A szűz által való fogantatás (Ézs 7,14); A Bethlehemben való születés (Mik 5,2); Az áldozatként való halál (Ézs 53,5); A kereszthalál (Zsolt 22,14–18); Testének feltámadása (Zsolt 16,10); és sok más. Mindezek együttesen arról tanúskodnak, hogy „Jézus a Krisztus, az Isten Fia” (Jn 20,31).

Annak a valószínűsége, hogy ilyen konkrét és egymástól független jóslatokat egy személy maradéktalanul beteljesítsen a legmesszebbmenőkig kizárt. Ha józan ésszel végiggondoljuk, nem vonhatunk le más következtetést, csak azt, hogy Jézus valóban az, akinek vallja magát – Messiás, Megváltó, Úr és Isten.

(The Bible Has the Answer)

Betlehem csöndje mély...

Az Új Lant karácsonyi éneke

2. Simeon várva-várt, S meglátta Krisztusát; Eljött az Úr! Valóra vált a hit, Az Isten üdvözít, Ezt vallva lelkem is Hálára gyúl!

3. Dicsérjéd szívem Őt, Ki érted földre jött! Mily nagy öröm! Békesség szállt le ránk, Mert Isten megtalált. E drága nagy csodát Megköszönöm!

Eredeti dallam: **Felice de Giardini** (1716–1796)

Szövegét Lukács evangéliuma alapján írta: **Fekete László**

A gyertya a Logosznak, a Világ Fényének szimbóluma, a keresztyén szimbolikában pedig egyértelműen Krisztus jelképe. A gyertya is megsemmisül, miközben fényt ad, miként Krisztusnak is meg kellett halnia, hogy az embereket megváltssa. A gyertya a láng, a kanóc és a viasz egysége a szentháromságot testesíti meg.